И ~~почти~~ току-рече половина е вече изгоряла.

Чисан – ~~Сега~~ Аз не съм забелязал. Но ~~Но~~ защо е тъй тъмно? /Приближава се до отворения прозорец/. ~~Но навън~~ А вън е още по-тъмно!

Молчето – Какво говорите? Луната ~~не~~ заедва на ~~е~~ ~~на~~ небето, и нощта е по-светла от ден!

Чисан – Истина ли, момче?.. Значи, моята душа е окепяла от скръб!.. О, колко ~~колко~~ мъчно да се помирим ~~примирим~~ с мисъла за дългата ~~за~~ раздяла!..

Молчето – Но от запад се е задал облак, и с него и светкавици. Ако облакът не отмине, ще гръмне буря.

Чисан – Иди да спиш, момче!

/Молчето излиза. Като оправя свещта, Чисан чете/

И нощ, и буря /в сняг ~~обвит е цялото сняг~~ светлият sacnda е, по моят син е нейде отлетял ~~Ка село сняг, аз само~~ страдам ~~без~~

~~Крещи~~ пищи в мъглата ~~дива~~ нтурна/~~ръка~~ ~~мъжето за нощ~~ закъсняла –

Дели с човека нощната печал.

Великолепни Го Изкъп-и! Мъката на самотата и на тебе е била позната...